

*Hồi Thứ Bốn Mười Bốn***HÀNH HIỆP CỨU NGƯỜI
BỊ NGỜ LÀ KẺ THẤT PHỤ**

Rời Di Viên, song vẫn sợ Vương Phổ Anh đuổi theo, nên Cừ Cốc cứ đi tẽ theo những con đường nhỏ, qua được năm dặm đường.

Bỗng bên tay nghe như có tiếng người phía trước, Cừ Cốc thấy lạ, ẩn mình trong một bụi cây rậm chờ xem. Giây phút, quả nhiên từ xa có bốn bóng người vun vút phi tới, thân pháp của bốn người này nhẹ nhàng, mau lẹ như bốn cái bóng thấp thoáng trước mắt. Khi đến gần chàng mới nhận ra hai trong bốn cái bóng này là mẹ con Tử Vong Thành Chủ, cùng đi chung với hai gã đàn ông mặt mày đánh ác mà Cừ Cốc chưa từng gặp qua.

Thắc mắc, Cừ Cốc đặt câu hỏi:

– Sao lại gặp bọn này nơi đây, lẽ nào chúng định đến Di Viên?

Vừa lúc ấy, bỗng thấy Tử Vong Thành Chủ dừng lại, nói với đồng bọn:

– Đây cách Di Viên chẳng còn bao xa, chúng ta chia làm hai hướng tiến vào. Như vậy cẩn thận hơn là đi cùng một đường.

Một người thân hình cao lớn, mặc áo vàng cười sang sảng nói:

– Bọn Di Viên Thất Hùng là cái thá gì mà phải nhọc lòng vô ích. Chúng ta cứ nghỉ ngơi giây lát, đợi trời sáng rồi sẽ đến cũng chẳng sao.

– Nghe nói Lữ Cừ Cốc, tên tiểu tử ấy còn ở nơi đây. Nếu để sáng e khó bề ứng phó.

Quái nhân áo vàng cười lớn:

– Có lẽ các người bị tên tiểu tử ấy làm cho võ mất rồi chăng? Theo ta thấy thì thằng bé ấy đâu có gì đáng ngại. Hơn nữa chúng ta còn có một tốp người khác, sợ gì đối phó không lại hử?

Trịnh Uyển Lệ cười nhạt:

– Nói khoác sau lưng thì có ích gì, đợi lúc giao đấu nhau, mới biết tài cao thấp!

Quái nhân áo vàng đưa mắt trừng nàng một cái rồi hề hề cười nhỉnh:

– Đúng đấy! Đúng đấy! Thôi cứ kể là ta nói sai có được chăng?

Miệng thì nói mà chân thì cứ bước lần đến bên Uyển Lệ, đưa tay vuốt lấy mặt nàng.

Uyển Lệ sợ hãi lách mình né xa năm bước, mặt nghiêm sắc lại:

– Ai cười đùa với người, nên thận trọng lấy hành động người đấy.

Quái nhân áo vàng lại cười nghiêng ngửa, bỗng thân hình tung đến chụp lấy cổ tay nàng nắm chặt, đưa hàm râu bồm xồm lên cọ qua cọ lại trên đôi gò má nõn nà của nàng.

Trịnh Uyển Lệ kinh hãi kêu lên, dùng sức vùng vẫy, nhưng đôi tay nàng như bị một sợi dây xích xiết chặt, mặc cho nàng tận dụng sức lực đến đâu cũng không thể nào thoát ra được.

Tử Vong Thành Chủ không ngờ bọn quái nhân hải ngoại lại giở hành vi bỉ ổi đến thế, rít lên một tiếng, vung tay đánh vào người áo vàng.

Ngờ đâu, khi thân hình bà lay động thì sau lưng lại có tiếng cười hà hà... dâm ô phát ra. Hai cánh tay của quái nhân áo hồng lệ làng xiết lấy eo ếch của bà giữ lại.

Hồng y quái nhân cười híp mắt nói:

– Ai bảo mẹ con nàng đẹp dễ làm gì, khiến cho hai ta mê mết đến chết đi được.

Lời vừa dứt thì đôi bàn tay to lớn cũng đã đưa lần đến ngực của bà ta.

Tử Vong Thành Chủ tuy đã phản bội người chồng trước, nhưng cũng không phải là hạng gái dâm ô, hành động mọi rợ này khiến cho mặt bà đỏ bừng lên, đôi tà áo lập tức huy động, trong chớp nhoáng đã công ra chín thức.

Võ công của bà có thể liệt vào hạng cao nhân, trong lúc tức giận đánh ra, uy thế quả thật kinh người. Trong vòng hai trượng, tiềm lực chưởng phong của bà đã cuộn cuộn phủ quanh.

Hai lão quái nhân này, vốn đã có tiếng sát tinh trên Vô Nhân đảo. Kẻ áo vàng tên gọi Truy Phong Vô Ảnh Hà Tam, còn kẻ áo đỏ kia là Thất Hải Đồ Phu Tổng Thất. Chuyến này đã phụng lệnh Tử Vong Thành Chủ đến Di Viên, mục đích để ép buộc Di Viên Thất Hùng gia nhập vào tổ chức. Nhưng song quái này vốn là kẻ sống ở vùng hoang vu hải ngoại, ít được thấy qua gái đẹp, nên khi gần gũi mẹ con Tử Vong Thành Chủ họ dâm si mê và cuồng loạn.

Giờ thấy Tử Vong Thành Chủ đã nổi cơn thịnh nộ, trong lòng có hơi sợ, họ không ngờ một đàn bà đẹp dễ yếu điệu như nàng lại có võ công thâm hậu đến thế, liền nói:

– Lão phu chẳng qua chỉ muốn đùa giỡn chút. Chuyện chi phải giận đến thế đấy.

Vừa nói thì thân hình ông ta cũng vừa di động, lập tức đánh trả lại tám chưởng, cuồng phong ồ ồ tung ra khiến cho người Tử Vong Thành Chủ cứ liên hồi phát phơ trong cơn gió lốc.

Tử Vong Thành Chủ tưởng rằng ra tay thì có thể đánh lui hai lão quái vật kia ra và lập tức giải thoát được cho Trịnh Uyển Lệ. Ngờ đâu giáp chiến vài chiêu ngay cả bản thân cũng không giữ được.

Mặt giận đến tái mét, bà ta liều lĩnh đánh những thế võ chí mạng.

Tuy võ công Thất Hải Đồ Phu cao hơn bà một vế, song đứng trước hoàn cảnh này, nhứt thời cũng khó đánh trả lại.

Đằng kia, Truy Phong Vô Ảnh chế ngự được Uyển Lệ, thú tính nổi dậy, liền đưa tay xé cả áo quần của nàng ra để lộ một thân hình trắng như ngà ngọc.

Truy Phong Vô Ảnh thấy miếng mồi ngon đã kề đến miệng, ông ta đắc ý cười ha hả, đôi tay lông lá lại từ từ đưa lên, định gỡ luôn mảnh vải cuối cùng còn lại trên thân hình cô gái đang xuân.

Huyệt đạo của Uyển Lệ đã bị chế ngự, toàn thân trở nên vô lực, nhìn thấy mình sắp bị hoen ố, đôi giòng nước mắt cuộn cuộn trào ra. Nàng định cắn lưỡi tự vẫn để bảo toàn trinh tiết.

Bỗng một bóng người từ đâu xuất hiện lớn tiếng quát:

– Ngưng tay!

Giọng nói rền vang như thiên thần ra lệnh, khiến cho Truy Phong Vô Ảnh giựt mình quay phắt lại, thấy một chàng thiếu niên anh tuấn đang đứng cách mình không bao xa, mặt tỏ vẻ giận dữ. Thì ra thiếu niên chính là Lữ Cừ Cốc, nhưng Truy Phong Vô Ảnh nào có biết, chỉ thấy tướng mạo uy nghi, khiến lòng ông có phần nao núng, đôi tay từ từ buông ra.

Trịnh Uyển Lệ thấy trong cảnh thập tử nhứt sinh, bỗng Cừ Cốc xuất hiện, lòng đầy thẹn thùng, bất kể cả nguy hiểm, liền tận lực giựt mạnh một cái, đoạn tay trái nhăm vào mặt Truy Phong Vô Ảnh đánh mạnh.

Truy Phong Vô Ảnh đã buông lỏng tay ra, nên để Uyển Lệ thoát khỏi, đồng thời trên mặt lại bị bạt mấy tát tai nẩy lửa. Vì trong lúc sơ ý, phải bị mang xấu vào người, vừa thẹn vừa tức, ông ta rống to một tiếng, bàn tay gân guốc lập tức vung ra. Một luồng âm hàn chưởng lực mạnh như vũ bão nhằm ngay người Uyển Lệ bắn tới.

Cừ Cốc không ngờ đối với Uyển Lệ, ông ta lại giở thủ đoạn ác độc đến thế, nên vội hét to:

– Người dám!

Chàng lập tức nhảy tới, nhưng không còn kịp nữa. Một tiếng rú thảm khốc, thân hình của Uyển Lệ như điều đứt dây, bắn tung ra xa ngoài trượng. Hai bên mép bắt đầu rỉ máu tươi.

Vì đến chậm một chút, nên không cứu Uyển Lệ kịp, trong lòng Cừ Cốc khó chịu vô cùng. Mắt trừng trừng nhìn Truy Phong Vô Ảnh lớn tiếng hỏi:

– Người có phải là bọn người của Vô Nhân đảo chẳng?

Truy Phong Vô Ảnh cười ha hả:

– Đúng thế! Lão gia chính là Vô Nhân đảo Truy Phong Vô Ảnh Tổng Thất, còn người là ai?

Cừu Cốc trấn áp lại sự nóng nảy, mặt lạnh lùng đáp:

– Tiểu gia Lữ Cừu Cốc.

Tổng Thất nghe nói giật mình, lùi lại hai bước hỏi:

– Người là thủ lãnh của Phổ Kiếm Minh?

– Không sai.

– Ha, ha, ha! Thật là buồn cười. Một thằng ranh con mũi hỉ chưa sạch, lại dám làm thủ lãnh của quần hùng?

– Thủ lãnh hay không thủ lãnh, đối với người là kẻ ngoại lai không liên quan gì cả. Ta hỏi người, các người đến đây với ý định gì?

– Đặc biệt đến tìm người. Lão gia muốn cân thử người được mấy lượng nào.

Cừu Cốc nghinh mặt cười dài:

– Nói thế thì các người đừng hòng trở về quê hương nữa vậy.

Vì chàng đã thâm ghét bọn người dã man của Vô Nhân đảo, nên mặt hiện đầy sát khí.

Lúc ấy, Thất Hải Đồ Phu cùng Tử Vong Thành Chủ cũng đã ngưng tay. Sự có mặt của Cừu Cốc đã khiến cho bọn họ dẹp hẳn tư thù sang bên để hợp sức ứng phó với chàng.

Truy Phong Vô Ảnh sớm đã được nghe giang hồ đồn đãi, trước đây mấy ngày Trường Kinh công tử cũng đã bị bại dưới tay đối phương. Nên tuy ngoài miệng ông buông lời cứng rắn, kỳ thực trong lòng cũng có phần sợ sệt, âm thầm đưa mắt liếc sang Thất Hải Đồ Phu, đoạn buông tiếng cười quái dị nói:

– Tiểu tử! Người chớ ngông cuồng. Hôm nay cho người nếm thử lợi hại của Vô Nhân đảo xem thế nào.

Lập tức, thân hình nhanh như chớp tung đến trước mặt Cừu Cốc và liên tiếp vung ra ba chưởng, chiêu thức quái dị, tiềm lực kinh người.

Đôi mày Cừu Cốc nhíu lại, thân hình nhẹ nhàng lách sang ba thước lớn tiếng quát:

– Muốn đánh thì các người cứ ra tay một lượt, để tiểu gia khỏi mất công thanh toán từng người một.

Tổng Thất được xưng là Truy Phong Vô Ảnh, kinh công tuyệt diệu. Cừu Cốc chưa nói dứt, thì thân hình ông đã phát phơ đeo sát theo chàng, chớp mắt lại đánh

ra bảy chưởng nữa. Nếu Cửu Cốc không phải là kẻ có võ công xuất chúng thì khó bề chống đỡ lối đánh độc đáo của ông ta.

Mặt Cửu Cốc đầy sát khí, vừa xuất thủ đã dùng ngay Tiềm Long Cửu Thức “Giang Vũ Phi Phi”, “Lục Trào Như Mộng”, liên tiếp đánh ra ba chiêu, vận dụng tám thành công lực.

“Bùng, bùng”, hai luồng chưởng phong va chạm. Truy Phong Vô Ảnh đã bị đẩy lùi năm bước, đôi mắt tròn tròn vừa kinh vừa giận.

Cửu Cốc vẫn đứng yên tại chỗ, nhếch mép mỉm cười hỏi:

– Thế nào? Khá đấy chứ?

Thất Hải Đồ Phu Hà Tam thấy chỉ trong ba chiêu mà Tống Thất bị đánh lui, giận dữ rít lên một tiếng:

– Người chớ vội đắc ý.

“Vù vù”, một hơi đánh ra ba chưởng, kinh phong ào ạt như sóng thần tấp vào Cửu Cốc.

Cửu Cốc nào ngờ đối phương ra tay mau lẹ đến thế, không kịp đề phòng, thân hình bị đẩy lui hai bước.

Thất Hải Đồ Phu Hà Tam thấy chiêu đầu được thế, nên buông tiếng cười ngạo nghễ, ra tay tợ điện chớp bồi luôn bảy chiêu nữa.

Đôi mắt Truy Phong Vô Ảnh đỏ ngầu, cũng tận dụng sức lực vung chưởng đánh ra, hai luồng kinh phong như vũ bão từ hai hướng công ép vào Cửu Cốc một lượt.

Cửu Cốc nhìn thấy hai đạo chưởng phong ào ạt áp vào, liền lùi lại nửa bước, cười lên ha hả nói:

– Các người hiệp sức như thế mới là đúng chứ.

Miệng vừa nói, song chưởng vừa đánh ra “Hoànch Đoạn Quan Sơn”, “Khói Giăng Thập Lý”, “Cô Thành Vạn Dao” liên hồi ba chưởng trong Tiềm Long Cửu Thức, gió tuôn ra ào ào khiến cho nhị quái cũng phải lơ lửng trên hư không, phút chốc chỉ nhìn thấy ba bóng người mờ ảo trong cơn gió tấp.

Đáng lý thừa tình thế này, Tử Vong Thành Chủ có thể đến trông nom thương tích cho Uyển Lệ, nhưng lòng bà đang có chủ định, quyết tâm thế nào cũng phải trừ cho được Cửu Cốc, nên bà cất tiếng cười dâm dăng:

– Hai người có bản lãnh thì phải trừ cho được tên tiểu tử này đi, bốn tọa sẽ ứng thuận bất cứ đòi hỏi nào của hai người.

Lời nói của bà đã quá rõ rệt, Thất Hải Đồ Phu vốn là con quỷ háo sắc, khoái trá cười lớn:

– Hay lắm! Cô nương chớ nên chối cãi đấy nhé!

– Hẳn nhiên rồi.

Tràng cười vừa dứt thì thân hình của Tử Vong Thành Chủ như một cánh bướm, nhẹ nhàng lướt vào vòng chiến. Ba người đứng giữ ba phương vị bủa vây lấy chàng.

Nhưng Cừu Cốc may mắn gặp được kỳ duyên, không những luyện được toàn bộ võ học của Nhứt Dương Tử mà các huyền cơ được ghi trong Khiêu Đăng Khán Kiếm lục cũng đã được lãnh hội không ít. Vì vậy mà dù đang bị ba tay tuyệt thế cao thủ bao vây, chàng vẫn ung dung ứng phó, nhưng muốn ra khỏi vòng vây trong chớp nhoáng vẫn không phải là một việc dễ làm.

Phút chốc đôi bên đã đấu được hai trăm chiêu. Cừu Cốc một mặt kháng cự, một mặt để ý quan sát lối đánh của nhị quái. Chẳng bao lâu chàng như đã hiểu rõ, tự nhủ:

– Đúng rồi, đây không phải nguyên lý Vật Cực Tất Phản (đòn bí đường để phản ứng lại) là gì? Khốn tất biến (khổ quá phải thay đổi), biến tất thông. Bọn họ vì không thể luyện tập võ công của chánh đạo, nên tự tìm một đường khác mà đi. Võ công mới sanh ra kỳ quái như thế này.

Cao thủ đấu với nhau, kỳ nhất là không thể phân tán tinh thần, Cừu Cốc cứ để tâm nghiên cứu võ công của đối phương nên để cho đối phương có một cơ hội thuận lợi. Thất Hải Đồ Phu Hà Tam quát lên một tiếng, tung mình nhảy đến bên người chàng lập tức đánh ra hai chưởng, khí thế dũng mãnh, quái dị lạ thường. Cừu Cốc chưa kịp đề phòng, chưởng phong đã vỗ đến bên mặt. Chàng không còn kịp suy nghĩ, liền đem Tuyệt Mạng Tam Thức của Nhứt Dương Tử ra xử dụng. Vòng tay đưa lên hư không, thế chưởng lẹ làng bắn ra.

“Bùng” một tiếng, Thất Hải Đồ Phu bỗng kêu lên thảm thiết, thân hình bay bổng lên không trung, văng xa ngoài một trượng máu trong miệng không ngớt trào ra.

Chiêu thức “Hồn Quy Ly Hận” chàng mới xử dụng cho năm thành, thế mà đã khiến cho Thất Hải Đồ Phu bị trọng thương, lợi hại như vậy ngay cả chàng cũng không tưởng tượng được. Chàng thầm kinh hãi:

“Hèn chi trước khi chết, lão đạo sĩ có căn dặn vạn bất đắc dĩ lắm mới được xử dụng. Thì ra ba thức này có một uy lực quá ư kinh khủng”.

Chàng mới xử dụng có nửa chiêu “Hồn Quy Ly Hận” đã đánh thương Thất Hải Đồ Phu khiến cho Truy Phong Vô Ảnh cùng Tử Vong Thành Chủ không hện mà cùng thối lui dừng tay lại, đưa mắt nhìn sững vào người chàng.

Cừu Cốc cười ha hả nói:

– Nói thật cho các người hay, ta mới dùng có nửa chiêu đấy, nếu dùng trọn sợ e thân mập như heo của lão ác quái kia sớm đã tán mạng rồi.

Truy Phong Vô Ảnh nghe nói giật mình, lập tức cặp Thất Hải Đồ Phu vào

nách, tung mình ra đi mất dạng.

Nhị quá đi rồi, Tử Vong Thành Chủ biết đã cô thế, nên cũng quay mình ra đi. Cừu Cốc cất cao giọng quát:

– Người cũng định đi sao? Không mau trở lại đem con gái người đi.

Y chàng muốn gọi bà ta trở lại coi sóc Trịnh Uyển Lệ, nhưng Tử Vong Thành Chủ giờ đã như con chim sợ náy, nghe chàng lên tiếng, bà ta càng chạy nhanh thêm, chớp mắt đã mất dạng. Cừu Cốc cứ đứng chờ ra tức tối, giây lâu chàng nghĩ “Trịnh Uyển Lệ vốn là con gái của Mộ Dung tiền bối, ta không thể nhìn nàng chết mà chẳng cứu”. Nghĩ thế nên chàng từ từ đi đến nơi Uyển Lệ đang nằm, thấy mắt nàng nhắm thiếp, hơi thở thoi thóp. Chàng định lấy tay đỡ nàng dậy, nhưng áo quần của nàng đã bị Tống Thất xé rách cả, chỉ còn chừa một mảnh vải lót che thân.

Suy nghĩ vô kế khả thi, chàng liền cởi áo ngoài ra, bao bọc lấy người nàng, rồi mới cặp nàng vào hông, hướng về Di Viên cất bước.

Vừa đến Di Viên, bỗng linh tính như báo chàng biết có điều không may đã xảy ra. Trên cánh cửa lớn ra vào, hình một ngọn đèn cùng một thanh kiếm đã được vẽ tự bao giờ.

Di Viên Thất Hùng tuy danh trấn giang hồ, nhưng bao đêm sao lại không đóng cửa, lại chiếc đèn và cây kiếm vốn là dấu hiệu đặc biệt của Phổ Kiếm Minh, khỏi nói cũng biết đã có việc gì xảy ra trong Di Viên trang này rồi.

Nghĩ đến đây, lòng chàng không khỏi hồi hộp, vội vã tung mình vào đại thính. Vừa đến nơi, một mùi hôi tanh liền xông vào mũi, nội lực chàng thâm hậu, chú thần quan sát bốn bề. Mặc dù đêm tối mà chàng cũng đã trông thấy có bảy tám chiếc thây nằm ngổn ngang dưới gạch. Những thây này toàn là kẻ nô dịch trong Viên trang nên chàng cũng không cần xem kỹ làm gì, gấp rút bước vào nội viện. Lạ thay, tìm mãi cũng chẳng thấy hình bóng của Di Viên Thất Hùng cùng Vương Phổ Anh. “Hay là họ đã chạy thoát rồi”? Câu hỏi ấy khiến cho chàng hơi yên dạ.

Lúc ấy chàng đứng trước một khuê phòng trang bài đẹp đẽ, định chắc là phòng ngủ của Vương Phổ Anh không sai, sức nhớ tới Uyển Lệ đang bị thương nằm trong tay mình, chàng liền đỡ nàng đặt nằm trên giường, tìm lửa đốt mấy ngọn nến rồi mới từ từ gỡ áo ra xem xét vết thương.

Thì ra thương tích của nàng chỉ cách nơi nhũ căn huyết hai phân, tránh sao không khỏi trầm trọng như thế. Chàng không dám lấy tay sờ bóp chữa thương, vội vã móc trong người ra viên Long Hồ Cửu Hoàn đan bỏ vào miệng nàng. Ác thay hơi thở của nàng giờ đã yếu hẳn, không đủ sức nuốt thuốc xuống cổ họng. Vạn bất đắc dĩ, Cừu Cốc phải kê miệng vào môi nàng dụng sức đưa viên linh đan vào.

Lâu nay Cừu Cốc rất tin tưởng vào linh dược của chàng, mặc cho bệnh tình thế nào cũng có thể cứu chữa ngay tức khắc. Vì vậy mà sau khi cho nàng uống thuốc

rồi, chàng đi đi lại lại trong phòng để chờ xem hiệu quả.

Nào ngờ bệnh tình của Uyển Lệ quá trầm trọng, nàng đã lâm vào tình trạng mê man, huyết mạch thấy đều yếu ớt. Tuy linh dược có nhiều công hiệu thật, nhưng trong chớp nhoáng không thể nào hiệu ứng được.

Cửu Cốc chờ mãi đến một khắc đồng hồ, vẫn không thấy nàng tỉnh lại, lòng không khỏi nóng nảy tự nhủ:

“Xem tình hình thế này, nếu không dùng lối nội công chữa thương, chỉ sợ khó lòng cứu tỉnh được. Nhưng... nhưng”...

Chàng lắc đầu thở dài, miệng lẩm bẩm:

– Nam nữ thụ thụ bất tương thân, nàng là vì thiên kim khuê các, ta không thể...

Đột nhiên, cảnh chết thảm thương của Mộ Dung lão nhân dần dần hiện ra trong ký ức, nghĩ đến ân đức của cụ già đã truyền thụ võ nghệ cho chàng, không khỏi buột miệng thở dài:

– Nàng là con duy nhất của ông ta, và nếu không may nàng bị chết đi, thì ta an nói làm sao với Ngô Hận Thu...

Nghĩ vậy, nên tư tưởng cổ hủ nam nữ thụ thụ bất thân của chàng liền gạt bỏ sang bên, tự biện lẽ:

– Đại trượng phu để ý chi đến những luận điệu hủ bại ấy. Chỉ cần tâm ta ngay thẳng, hành sự quang minh là được.

Chí đã quyết, chàng liền đỡ Uyển Lệ ngồi dậy, đôi tay sắp chạm đến làn da thơm mịn của nàng, thì một bóng người nhanh như chớp xuất hiện, lớn tiếng quát:

– Đồ súc sanh, ngươi bày trò đẹp mắt quá há!

Vù một chưởng, đánh ngay sau lưng Cửu Cốc.

Võ công Cửu Cốc thâm hậu, sự phản ứng tất hẩn linh mẫn lạ thường, đáng lẽ chàng có thể lách mình né tránh, nhưng nếu tránh thì Uyển Lệ hứng đủ chưởng đó. Đang lúc thương thế nàng trầm trọng, nếu để nàng còn bị chưởng phong đánh nhằm, thế nào cũng phải chết. Nghĩ vậy nên Cửu Cốc không rút vội hai tay, liền cặp Uyển Lệ vào người, bước xéo qua hai bước.

Nhưng kẻ đến thân pháp quá mau, trong lúc Cửu Cốc đang trù trừ, lưng chàng đã bị đánh nhằm một chưởng, người lảo đảo thối lùi bốn bước, máu tươi trong miệng rịn ra.

Kẻ đến tuy đã đánh nhằm Cửu Cốc, nhưng bị sức phản chấn của chàng, cũng phải dội ra ba bước mới đứng yên người được. Kẻ ấy liền cười lớn, huy chưởng đánh lên, miệng chửi rủa:

– Cha nào con nấy. Ta Ngô Hận Thu, hôm nay kẻ như đã biết rõ mặt mũi của ngươi rồi.

Trong lúc hấp tấp, Cừu Cốc không biết kẻ đến là ai, nên vội vàng ôm ngay Uyển Lệ vào nòng né tránh, thành thử chiếc áo ngoài của chàng bao cho Uyển Lệ đã bị rút ra, để lộ một thân hình trắng nõn nà trông rất khêu gợi. Cừu Cốc tay ôm thân hình khỏa thể của Uyển Lệ, ngược mặt nhìn lên thấy kẻ ấy là Ngô Hận Thu, nên mặt đỏ bừng, vội kêu lên:

– Ngô huynh hãy ngừng tay, nàng đang bị thương đấy.

Hận Thu buông tiếng cười điên dại:

– Nàng bị thương, người mới có thể giở trò tồi bại của người chứ?

Vì xúc động quá độ, nên Hận Thu không cần biết lý do phải trái, cứ xuất chiêu đánh gấp. Tay Cừu Cốc lại bị vướng lấy người Uyển Lệ thành thử xoay trở không được thuận tiện cho lắm. Một mặt chàng cố né tránh, một mặt gọi lớn:

– Ngô huynh! Anh làm gì thế?

– Câm mồm, ai là Ngô huynh của người, hạng mặt người dạ thú. Đêm nay ta quyết thí mạng cùng người.

Miệng nói tay đánh, chớp mắt đã công ra mười hai chiêu. Võ công của chàng do Mộ Dung lão nhân đích thân truyền thụ, lại nhờ ông ta truyền chân lực vào người, vì thế nên lối đánh vô cùng dũng mãnh, uy lực kinh người.

Cừu Cốc đang ở trong phòng chật hẹp, bên người lại có Uyển Lệ, nên vô phương phá giải thế công của đối phương, càng lúc càng thêm nguy ngập. Kêu Hận Thu dừng tay thì chàng ta như không hề đếm xỉa đến, không biết làm sao, đành tung mình nhảy ra khỏi cửa.

Hận Thu như bóng theo hình, vừa cười ha hả vừa nói:

– Đêm nay dù cho người có chạy lên trời, họ Ngô này cung theo người sát gót.

Cừu Cốc từ nhỏ đến giờ chưa biết qua chữ chạy là gì, nghe nói, trong lòng tức giận:

– Đệ chẳng qua biết việc này là hiểu lầm, nên không muốn làm tổn thương cảm tình của bằng hữu, chứ đâu phải sợ gì huynh.

Lúc ấy hai người đã đến trước sân cỏ nơi đại thánh. Cừu Cốc đặt Uyển Lệ nằm xuống, đứng dậy đang định đối chất. Bỗng bên ngoài có bốn bóng người bay vào, chân vừa chấm đất đã chỉ mặt Hận Thu quát lớn:

– Tiểu tử thật to gan, dám quấy rầy bốn minh thủ lãnh.

Hận Thu cười nhạt nói:

– Thủ lãnh gì, đồ hèn mặt như cầm thú.

Vù một tiếng, lại xuất thủ đánh vào Cừu Cốc. Bốn người này vốn là tốp thứ nhì của Hà Lạc Bát Tông. Người lên tiếng quát khi nãy là Dụ Hung Khách Mạng Siêu, tánh tình cương trực, mắt trông thấy thảm cảnh xảy ra trong Di Viên, tưởng

rằng Hận Thu đã gây ra, nên thét lớn:

– Hung thủ! Người muốn tìm cái chết!

Lời dứt thì thế chưởng cũng liền đánh ra. Hà Lạc Bát Tông vốn là cao thủ hữu danh trong Phổ Kiếm Minh, nội lực vô cùng thâm hậu, chưởng lực tung ra một luồng kinh phong như bão táp.

Hận Thu đang lo công kích Cừu Cốc, thân hình lơ lửng trên không, bị chưởng phong của Dụ Hung Khách đánh tới, cố gắng lắm mới né tránh được.

Hung Khách vốn đã lão luyện về chiến đấu, nhìn thấy Hận Thu rơi xuống đất đứng chưa vững thế, ông ta liền nhồi thêm hai chưởng vào đối phương.

Hận Thu không còn né tránh kịp nữa, chỉ đành cắn răng giơ chưởng chống nghinh. “Bùng, bùng”, hai tiếng vang tai phát ra, thân hình Hận Thu như kẻ say rượu liểng xiểng lùi sau tám bước, máu trong miệng lập tức tuôn trào.

Dụ Hung Khách cười ha hả nói:

– Liệu người có chút công phu ấy cũng dám ngang tàng sao?

Lời dứt thì ông ta lại đánh ra chưởng nữa.

Cừu Cốc đứng sau vội vã bước lên lớn tiếng gọi:

– Chớ nên đả thương, đều là người nhà cả.

Hận Thu ngược mặt nhìn chàng, đôi mắt oán hờn. Chàng buông tiếng cười dài nói:

– Ai là người nhà với người? Ngô mỗ nếu còn sống, có ngày tìm đến người để thanh toán.

Nói dứt thì chàng ta cũng tung mình ra đi.

Cừu Cốc thấy thế vội réo:

– Ngô huynh! Ngô huynh! Xin dừng lại đã!

Nhưng Hận Thu không hề ngoảnh lại, phút chốc đã mất dạng. Cừu Cốc chỉ còn dậm chân than dài:

– Sự hiểu lầm này thật là tai hại.

Dụ Hung Khách ngơ ngác hỏi:

– Thiếu niên ấy là ai thế?

– Cao đệ của bốn minh Hữu Phổ Tư Mệnh Mộ Dung tiên bối.

– Mộ Dung Tư Mệnh còn tại thế sao?

– Người đã chết rồi.

Cừu Cốc vừa nói vừa lắc đầu tỏ vẻ buồn bã.

Hà Lạc Tứ Tông lúc ấy cũng đã đến trước mặt chàng, thả đều cung thân thi

lễ, Dụ Hung Khách lại hỏi:

- Tại sao hấn lại công kích thủ lĩnh?
- Y hiểu lầm tưởng rằng văn bối đã hiếp đáp Mộ Dung cô nương.
- Mộ Dung cô nương là ai?

– Nàng là con gái duy nhất của Mộ Dung tiền bối, vì bị bọn Vô Nhân đảo đả thương, nên văn bối cứu nàng đến đây.

Chàng vừa nói vừa đưa mắt về phía Uyển Lệ nằm, nhưng người nàng đã không còn thấy nữa...

o O o